

قطعهنامه شورای همکاری تشکل‌ها و فعالین کارگری به مناسبت اول ماه مه 1387

اول ماه مه، روز جهانی کارگر را در شرایطی برگزار می‌کنیم که نظام سرمایه‌داری با بحران ساختاری و فزاینده‌ای دست به گریبان است و برای تقلیل بحران‌های خویش تهاجم گسترده‌ای را نسبت به کارگران و هم‌چنین دستاوردهای اجتماعی نزدیک به دو قرن مبارزات طبقه کارگر جهانی به منظور باز پس‌گیری آن‌ها سازمان می‌دهد.

سرمایه‌داری در ایران نیز در هماهنگی با سرمایه‌ی جهانی و در جهت تامین شرایط مطلوب برای انباشت روز افزون سرمایه، کارگران را به شدیدترین شکل ممکن مورد بهره‌کشی و استثمار قرار می‌دهد و به سیه‌روزی و تباهی می‌کشد. تا آن‌جا که در 50 سال گذشته، کارگران ایران هیچ‌گاه در چنین سطح نازلی از وضعیت زندگی و معیشت قرار نداشته‌اند. فقر و فلاکت در میان کارگران بیداد می‌کند و به‌طور جدی آنان را به ورطه‌ی نابودی و نیستی سوق می‌دهد. در راستای تهاجم سرمایه به طبقه‌ی کارگر، کارگران بیکار، کارگران زن خانگی و سرپرست خانوار، کودکان کار و خیابان و کارگران مهاجر، صف اول قربانیان تهاجم سرمایه را تشکیل می‌دهند.

اما تهاجم سرمایه به نیروی کار کارگر تنها به تقلیل سطح زندگی آن‌ها محدود نمی‌شود، بلکه در شرایط موجود، این شرافت انسانی آنان است که توسط تهاجم همه‌جانبه‌ی سرمایه لگدکوب می‌شود. دستمزدهای بسیار نازل و بی‌مقدار، بیکارسازی و اخراج‌های فردی و دسته‌جمعی و تحمیل شرایط به‌غایت ناعادلانه‌ی "قرار دادهای کار" به کارگران تحت عنوان "قراردادهای موقت و سفید امضاء" و کار تحت شرایط و ضابطه‌ی شرکت‌های پیمانکاری، تعویق دستمزدها حتی به مدت چندین و چند ماه و تعرض به ابتدائی‌ترین و پایه‌ای‌ترین حقوق و مطالبات کارگران که امروزه تماماً در سطوح بین‌المللی به رسمیت شناخته شده‌اند، از قبل حق آزادی تشکل و اعتصاب، حق آزادی بیان و تجمع و ...، و در همین رابطه تهدید و ارعاب و دستگیری و زندان در پاسخ به اعتراض کارگران به بی‌حقوقی و ناامنی شغلی و اقتصادی خویش، تماماً رهاوردی است که سرمایه‌داری در قبال انباشت بیشتر و افزون‌تر سرمایه و کسب ارزش اضافی بر کارگران تحمیل می‌نماید. حمله به تجمعات کارگران از جمله هجوم به اجتماع کارگران جویای کار معدن مس خاتون آباد و تیراندازی و کشتار آنان، تعرض و دستگیری پی‌درپی کارگران نیشکر هفت‌تپه، حمله به تجمع کارگران لاستیک‌سازی البرز، اجرای حکم شلاق نسبت به فعالان کارگری دستگیر شده‌ی اول ماه مه 1386 به جرم برگزاری مراسم بزرگداشت این روز، تنها نمونه‌هایی از این تعرضات سرکوبگرانه و ضد کارگری در ایران است. با این همه کارگران هیچ‌گاه در برابر این تهاجمات ساکت ننشسته و همواره صدای اعتراض خویش را در مقابل تعرض سرمایه و حامیان آن به سطح معیشت و حقوق پایه‌ای خویش بلند کرده‌اند. تا آن‌جا که در شرایط حاضر می‌توان صدای این اعتراض را در بسیاری از مناطق و شهرهای ایران شنید و نشانه‌های آن را در همه‌جا مشاهده نمود. اگر چه در بسیاری از موارد، این اعتراضات هماهنگ و متشکل نیستند و حال آنکه عقب‌راندن تهاجم سرمایه‌داران تنها با ایجاد تشکل‌های مستقل کارگری و سازماندهی متحدانه و سراسری آنان در جنبش کارگری امکان‌پذیر است. مبارزات کارگران نیشکر هفت‌تپه در به عقب‌راندن سرمایه‌داران و کارفرمایان در این واحد تولیدی به منظور ایجاد تشکل کارگری و

هم چنین آزادی محمود صالحی در پی گسترش اعتراضات در جنبش کارگری، اثبات می‌کند، قدرت سرمایه‌داری مطلق و بی‌انتها نیست و می‌تواند توسط اراده‌ی متحدانه و گسترش همبستگی در جنبش کارگری در هم شکسته شود.

همین جا یاد آوری می‌کنیم که به باور ما، رهائی کامل از منجلا ب و فلاکتی که نظام سرمایه‌داری برای کارگران مهیا نموده و به آنان تحمیل می‌کند، تنها و تنها با الغای کامل و همه‌جانبه‌ی نظام سلطه و استثمار سرمایه‌محق خواهد شد و لاغیر؛ لیکن تا آن زمان و برای تحقق این امر خطیر ما کارگران برای پیگیری خواست‌ها و مطالبات زیر و به کرسی نشاندن آن‌ها تلاش و مبارزه خواهیم کرد:

1- بازنگری در میزان حداقل دستمزد کارگران برای سال 1387 (219600 تومان) و افزایش آن متناسب با تورم واقعی و حداقل‌های یک زندگی انسانی.

2- تامین امنیت شغلی برای همه‌ی کارگران و سایر اقشار تحت ستم و لغو قراردادهای موقت و سفید امضاء.

3- پرداخت فوری کلیه‌ی حقوق و مزایای معوقه‌ی کارگران همراه با خسارت‌های وارده به آن‌ها در طول مدت تعویق.

4- پرداخت بیمه‌ی بیکاری مکفی به کلیه‌ی کارگران آماده به کار، بیکار شده و اخراجی تا زمان بازگشت به کار و اشتغال مجدد آن‌ها.

5- حق ایجاد تشکل‌های آزاد و مستقل کارگری و سایر حقوق اجتماعی از جمله حق آزادی اعتصاب، تجمع، راهپیمائی، قلم، اندیشه، بیان و ....

6- به رسمیت شناختن اول ماه مه (روز جهانی کارگر) به عنوان روز تعطیل رسمی در تقویم کشوری و حق برگزاری آزادانه‌ی مراسم گرامی‌داشت این روز برای تمامی کارگران در همه‌ی نقاط کشور.

7- رفع تبعیض جنسی و اجتماعی و برابری حقوق و دستمزد زنان با مردان در ازای کار برابر و برخورداری زنان کارگر خانگی و زنان خانه‌دار از تامین اجتماعی.

8- برخورداری کارگران مهاجر از حقوق کامل اجتماعی و جلوگیری از اخراج و بیکارسازی آن‌ها.

9- لغو قانون سه‌جانبه‌گرائی در کلیه‌ی امور مربوط به طبقه‌ی کارگر و تعیین قوانین کار توسط خود کارگران.

10- آزادی فوری و بی‌قید و شرط کلیه‌ی کارگران زندانی از جمله منصور اسانلو و همه‌ی زندانیان سیاسی و لغو احکام صادره علیه فعالین کارگری و سایر جنبش‌های اجتماعی.

11- قطع فوری تهدید، ارباب، بازداشت و زندان و به طور کلی برداشته شدن هر گونه اعمال فشار از کارگران، از جمله کارگران نیشکر هفت تپه، لاستک سازی البرز و ....

12- ما حمایت خود را از خواسته‌ها و مطالبات آزادی‌خواهانه و عدالت‌طلبانه‌ی زنان، دانشجویان، معلمان، پرستاران و همه‌ی قشرهای تحت ستم جامعه اعلام داشته و خواهان لغو مجازات اعدام و سنگسار و رفع هر گونه تبعیض و فشار نسبت به آحاد مختلف جامعه می‌باشیم.

13- ما ضمن قدر دانی از حمایت‌های بین‌المللی از مبارزات کارگران ایران، خواهان ادامه‌ی این حمایت‌ها بوده و بیش از هر زمان دیگری بر همبستگی بین‌المللی کارگران برای رهایی از مشقات نظام سرمایه‌داری تاکید می‌کنیم. ما کارگران ایران از مبارزات کارگران علیه سرمایه‌داری در سایر کشورهای جهان حمایت می‌کنیم.

14-- حمایت از شرکت‌ها و واحدهای تولیدی به ویژه شرکت‌های تولید کننده شکر و عدم واردات بی رویه‌ی شکر توسط برخی شرکت‌های دولتی و آقازاده‌ها، جهت جلوگیری از بیکاری کارگران.

15- برداشته شدن موانع موجود جهت تشکیل آزادانه و مستقل "سندیکای کارگران شرکت کشت و صنعت هفت تپه".

شورای همکاری تشکل‌ها و فعالین کارگری

1387/1/29

www.shorayehamkari.com

shorayehamkari@gmail.com

کارگران کشت و صنعت نیشکر هفت تپه

کمیته دفاع از محمود صالحی

کمیته هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل‌های کارگری

انجمن فرهنگی، حمایتی کارگران (آوای کار)

کمیته پیگیری ایجاد تشکل‌های آزاد کارگری

اتحاد کمیته‌های کارگری

شورای زنان

جمعیت از فعالین کارگری